

FERENCES KÖZLÖNY

1936. Október hó XVI. évf.

TARTALOM:

Terciárius naptár.

Az Örök Nap fényözönében.

Dr. Molnár Ernő: Assiszi Szent
Ferenc a művészetben.

Páris bűnbánója.

Kállay István: A búcsúzó pacsirta.

P. M. Arnold: Csodák csodája.

Akarsz-e gazdag lenni.

Pálffy Erzsébet grófnő: Assiszi
hatása.

P. Roznik Rajnér OFM.: Krisztus
útján.

Innen — Onnan.

Az Utolsó Vacsora Terméért.

Farkas Géza: A szkipetár fia.

Orsz. Terc. Nagygyűlés.

Sinclair Mária Franciska.

Legyetek vidámak.

Rendi élet.

Az Örök Nap fényözönében.

Ha tetszik a ragyogó napsugár, amely éltet és derűt áraszt mindenfelé, akkor miért ne kedvelnök magát a Napot, amely kiragyogtatja ránk sugarát? Jézus az éltető örök Nap, Szent Ferenc Atyánk pedig annak a sugárzása. És olyan jó ebben a ránk hulló sugárözönben megpihenni, mert úgy érezzük, hogy nekünk is jut bőven belőle. Föl is tűnik nyomában az a világ, amelyet eddig hiába kerestünk: megleljük a lelki békét.

Itt nem aggaszt bennünket a jövő, nem kínoz a múlt, hanem a szeretet bizalmával hajtjuk le fejünket az értünk átvért Szívre. Felhőtlen egünket nem árnyékozza be a szeretetlenség keserű köd-lése, hiszen tudjuk, hogy aki Kebleden nyugszik, az nem inoghat meg. A szeretet tanítványait nem kell féltetni, bár ők alázatosságukban magukban a legkevesebbet bíznak, de éppen ezért a legbiztosabb alapon állnak, mert Rád támaszkodnak.

Igaz, hogy addig sokszor térdelhetnek le a szentségház fényözönébe, hogy ott kivesszen belőlük végleg a sötétség hatalma, amely mindüntalan belefeketéllik terveinkbe és foltokat ejt legfehérebb szándékainkon is. Annyi zöldelő rügy fagy le közben, mert lecsökkentik gyarlóságaink szeretetünk hevét és bensónket didergő állapotba hozzák. Ahol pedig lecsökken a szív lüktető ereje, ott hiába minden erőlködés: az örök hegyek felé nem igen haladnak lépteink...

Olyanok vagyunk ilyenkor, mint az őszi tájkép: sok benne a szín, de nem annyira a fejlődéstől, mint inkább a haldoklástól. Ami életről beszél, az is csak a múlt emlékeire utal. Mi pedig nem a múltból élünk, hanem a jövő eszményeiből és a jelen erőfeszítésekből. A múlt vigasztal ugyan, de nem elégíthet ki. Magas csúcsokra nem jutunk fel csak folytonos kapaszkodással, nem pedig a megtett út szemlélgetésével.

Boldog, aki mindig csak az isteni Eszményképet tartja szeme előtt és így jézusi lelkülettel telítkezik szüntelen. Annak nincsen ősze, csak állandó tavasza, mert kifogyhatatlan az ültetésben, utólérhetetlenül ügyes virágai nemesítésében, és rettenthetetlen erőgyümölcsseinek védelmében. Nem alszik, ne hogy ellensége azalatt gyomot hintsen erényeinek ápolt kertjébe; és amikor testileg pihen, lelke akkor is éber, hiszen a szeretet nem ismeri a fáradságot.

Ne akadályozzuk meg, hogy az Örök Nap fénye és melege elárasszon bennünket, akkor szeráfi Atyánk példájára mi is felkapaszkodhatunk Alverna magaslataira. Onnan pedig olyan más-képpen látunk és annyira ferencesen járunk az evangéliumi nyomokon! Kezdjük el komolyan a ferences élet kialakítását!

**Aki megakarja ismerni Szent Ferenc szellemét,
olvassa sokszor életét.**

Assisi Szent Ferenc a művészetben.

írta dr. Molnár Ernő.

Szent Ferenc Atyánk 1226. okt. 4-én halt meg, ma pedig 1936. okt. 4-ét írunk; kerek 710 esztendő telt el azóta. Szent Ferenc kora tehát elég távol van már korunktól, mégis a kettő egyes dolgokban nagyon hasonlít egymáshoz. Így Szent Ferenc kora csakúgy, mint a mienk, tele volt társadalmi bajokkal, mozgólódásokkal, forradalmakkal. A középkorban is nagy volt az egyes társadalmi osztályok közötti egyenlőtlenség és a nyomában járó elégedetlenség az úgynevezett «szociálista eretnecségek»-hez vezetett. Ekkor jött Assisiből Szent Ferenc a szegénység durva darócruhájában és — mint Prohászka Ottokár mondotta — kardájával megkötötte a forradalom gyorsan forgó kerekét.

És nemde sajtáságos, hogy ugyanaz a Szent Ferenc, aki a korabeli társadalmi forrongásokat leszerelte, a művészet világában valóságos forradalmat teremtett. Sokan talán nem is sejtik, hogy ez az egyszerű szent a fellépésével milyen nagy elindítást adott a művészet fejlődésének. Persze messzire vezetne ennek a kérdésnek minden részletre kiterjedő megbeszélése, azért csak egy-két fontosabb mozzanatra utalunk.

Azt mondtuk az előbb, hogy Szent Ferenc fellépése nagy elindítást adott a művészi fejlődésnek. Ezt azonban ne úgy képzeljük el, mintha Szent Ferenc tán a művészet számára is szabályokat írt volna. Nem, hanem az ő lelkülete, szelleme volt a nagy elindító. A lelke csordultig volt Isten-szeretetével, amellyel szinte át akarta ölelni az egész mindenséget. A napot, holdat, földet, vizet, mindent Isten teremtményének és testvérnek tekintett. Ez a ferences szellem, azután lassankint közelebb hozta egymáshoz az embereket és az emberekhez a természetet. És ez a szellem ragadt rá — évszázadok kellettek hozzá — a művészetre.

Ezt az általános megállapítást jobban megértjük, ha az egyes rész-jelenségeket megfigyeljük. Vizsgáljuk meg például, hogy Szent Ferenc hatása alatt mikép változott meg a keresztrefeszített Krisztus ábrázolása! Az ő fellépése előtt bizánci, keleti felfogásban: merev tartással, félrehajlott fejjel, de nyitott szemekkel a diadalmas

Szent Ferenc.

Festmény a subiacói Sacro Specóban.

Krisztust ábrázolták a keresztfán. Szent Ferenc Krisztus iránti nagy szeretete a keresztdozat mélyebb megértését is lehetővé tette. A legendák elbeszélnek a keresztenfüggő Krisztussal való misztikus találkozását és a stigmatizációját. Ezek hatása alatt a művészek már nem a diadalmas, hanem a szenvedő Krisztust ábrázolják.

Fordulópont Szent Ferenc Atyánk megjelenése a Madonna ábrázolásaiban is. Azelőtt a madonnaképeken Mária és a gyermek Jézus — ugyancsak bizánci hatás következtében — mint királyné és királyfi szerepeltek. Szent Ferenc után ez az ábrázolás az *anya* és a *gyermek* bensőséges viszonyává változik.

*Szent Dönmokos és Szent Ferenc találkozása.
Andrea della Robbia domborműve a firenzei San Paolo loggiáján.*

Szent Ferenc nagy művészetalakító hatására legjobban utal azonban az assisii San Francesco templom, a nagy Szent tiszteletének központja. Itt dolgoztak sorban azok a festők — Cimabue, Giotto, Simone Martini és mások, akik a ferences szellemtől megihletve a művészetet a bizánci merevségből a természetesebb és emberibb ábrázolás felé vezették.

Végül vessünk egy pillantást Szent Ferenc különféle ábrázolásaira is. A legrégebbi festmény Szent Ferencről Róma közelében, a subiacói Sacro Specóban van. (Sacro Speco a neve annak a szent barlangnak, ahol nursiai Szent Benedek, a bencésrend megalapítója lakott, miután a világi életet otthagyta.) E festményen Szent Ferenc feje körül még nincs dicsfény és Krisztus sebhelyeinek jegyei sincsenek testén: itt egyszerűen a Ferenc testvér látható. A festményt 1228-ban az a IX. Gergely pápa készítette, aki a nagy szentnek nemcsak kortársa, de jó barátja is volt. Így a legnagyobb valószínűség szerint ez Szent Ferenc Atyánknak az első és talán hiteles arcképe. (lásd. I. ábra.)

Ez időtől fogva azután Szent Ferenc ábrázolásainak szinte vége-

láthatatlan sorozata keletkezett Olaszországban: Assisiben, Arezzóban, Rómában, Firenzében stb. és külföldön mindenütt egész napjainkig. Ezek közül még bemutatjuk azt a nevezetes és szépséges domborművet, amely Szent Domonkos és Szent Ferenc találkozását ábrázolja. Andrea della Robbia olasz szobrászművész készítette a XV. században a firenzei San Paolo loggiája számára. (lásd 2. ábra.) Ez az ábrázolás Szent Domonkos azon látomásán alapszik, amelyben egy éjjel a római Szent Péter templomban része volt. A látomás szerint az Údvözítő 3 lángpallost tartott a kezében, hogy azokat a büszkék, fősvények és bujálkodók ellen a földre hajítsa. Ekkor azonban eléje ment Mária és két férfiút vezetett hozzája ezen szavakkal: «E két hű szolgád által a hit és az erények ismét mindenütt felélednek.» E férfiak egyikében Szent Domonkos magát ismertlen volt előtte. Azonban amint reggel a templomot elhagyta, a templomajtó előtt egy koldusban a titokzatos ismeretlen alakját ismerte fel: ez a mi Szent Ferenc Atyánk volt. Ekkor egymás karjaiba borulva, némán átölelték egymást.

A befejezésünk egy óhajítás: vajha a mai forrongó társadalom és a vajjódó művészet ismét találkozónék Szent Ferenc szellemével!

Páris bűnbánója.

Amikor a szerencsétlen Mária Antoinette királynét a vesztőhelyre vitték, egy nő ugrott fel hozzá a kocsiba és leköpte, mikor pedig már megtörtént a kivégzés, eltáncolta a véres holttest körül azt a hírhedt, vérforraló táncot, amelyet ő ismertetett meg Párisal s amelyről a nép őt magát is csak Carmagnola néven emlegette. Ez a nő, Ange-la Lovson, talán a legerkölcstelenebb és legromlottabb asszonya volt a forradalmi Franciaországnak és mégis megtért, igen sok lelket mentett meg és szent halált halt. Ezt a hatalmas változást annak köszönhetette, hogy az isteni Gondviselés Szent Ferenc harmadik rendjébe vezette.

Húsz éven keresztül egy kis padlásszobában élt a Valois-utcában, pedig volt pénze elég, mert a párisi titkosrendőrség erkölcsrendészeti osztályának szolgálatában állt jó fizetés ellenében, de jóformán minden fillérért a nyomor miatt az elbukás szélén álló fiatal lányok megsegítésére fordította. Százaknak volt védőangyala. Évek hosszú során át végezte ezt az apostoli munkát anélkül, hogy mások tudomást szereztek volna róla.

Egyszer aztán valahogy mégis kipattant a do'og. A város arisztokratái jelentős összegeket bocsátottak rendelkezésére, úgy hogy egy intézetet tudott alapítani megtévedt lányok számára. Lélekmentő tevékenysége mellett szigorú bűnbánó életet folytatott. Koplalt, sanyargatta magát és keserű könnyeket sírt multján. Halálos ágyán megható áhítattal vette fel az utolsó szentségeket és arra kérte gyóntatóját, hogy a koldusok névtelen, közös sírjába temessék.

Kívánságát teljesítették. Holttestét durva deszkakoporsóba tették, de erre egy arannyal hímzett bársonypárnát helyeztek, amelybe egy nagy «C» belül (Carmagnola) volt húmezve és igen sok koszorú borította. A nyomorúságos gyászocsit pedig elegáns grófi és hercegi koronával diszített fogatok és beláthatatlan néptömeg kísérte a temetőbe.

Az umbriai völgyből Assisibe vezető úton, közvetlenül a város falai alatt gyermekek játszadoznak. Alulról nagy fejlődátásokkal teherhordó öszvérek küzködnek a meredek út göröngyein. A szeptembervégi napsugárban gyenge szellő kergeti a lehullott, sárguló faleveleket.

A Porta San Pietro boltíve alatt lehajtott fejű polgárok és zokogó asszonyok kísérnek négy barátot, akik hordágyat cipelnek. A hordágyat fegyveres örök veszik körül.

Az öszvérek hajcsárai a menet közeledtére jószágaikat az út szélére húzzák, ők maguk kalaplevéve várják a menet elvonulását.

— Szegény beteg Francescót viszik — súgta társának az egyik hajcsár.

— Az a', de minek körülötte az a sok katona?

— Úgy van az jól, — magyarázza az előbbi — mert a perugiaiak erővel el akarják ragadni. Azt mondják, nemsokára úgylis meghal s akkor aztán az ő városukban akarnák őrizni a tetemét. Sok csodát várnak tőle.

A másik hajcsár megcsóválta fejét, de nem szólt semmit, mert azalatt odaérték a hordágyal. Az előbb még futkározó gyermekek abbahagyták játékukat és tágranyílt szemekkel, nyitvafelejtett ajkakkal nézték a jelenetet.

Mikor a barátok a hordágyal az út meredek részéhez értek, megkésztették óvatosságukat, nehogy súlyosbítsák a betegnek szörnyű kínjait.

Már eiréjük tárul az umbriai síkság egész bájával. Lent a völgyben a rozsdavöröstől a sötétzöldig minden árnyalatban tarkállanak az erdő fáinak mulandó lombkoronái, amelyek között szerényen húzódik meg egy kicsiny kápolna.

Lassan leérnek a völgybe. Ott, ahol a meredek lejtő végetér, az útnak jobboldalán komor épület szürkéllik: a San Salvatore delle Pareti kórház, a belpoklosok vigasztalan otthona.

A hordágyat vivők megállnak és a kissé hátrább lépkedő testvérek felé intenek.

— Bernardo testvér! — hívták az egyiket — Ferenc Atyánk akar veled beszélni.

Quintavallei Bernát odasiet és a hordágy fölé hajol. A többiek izgatottan csoportosulnak köréjük. Az erélyes Illés testvérnek kell az örök segítségével visszaszorítania a népet.

— Fáradt vagyok! A lélekzetem... akadozik — nyögdecselt a beteg alig hallhatóan.

Aztán kínos fáradsággal és lázas pihéggel próbált feltámaszkodni. Ennél a kórháznál kezdte meg irgalmas tevékenységét egykor, fiatalon. Most — hiába tekint körül, szeme végleg felmondta a szolgálatot, megvakult...

Pedig milyen gyönyörű az előtte elterülő táj! Háttérben a Subašo, a napsugárban fürdő város; amott, nagy szakadék fölött Carceri, annyit bensőséges magabamerülésének, elragadtatásának színhelye.

— Sötét van — tört fel kebléből a vergődő szó. — Éjszaka van. Bernardo megnyugtatón igyekszik.

— Nincs sötét, Atyám, csak múltó szembajod miatt homályosult el a látásod. Nézd, amott a Sasso Rosso, ahová egykor együtt hordtuk a köveket. Ott van a székesegyház, a kedves S. Damiano, ... Klára nővérünk...

A beteg tétován hajtotta fejét egyik oldaláról a másikra.

— San Damiano... Klára nővér... igen... a feszület...

Szeme fájdalmasan húzódott össze a napfényben. Ifjúságának megannyi emléke ködös körvonalakban rajzolódott eléje. Egyszerre csak átszellemült az arca; mintha pillanatra a vaksága is megszűnt volna. Szinte minden átmenet nélkül kérdezte:

— Merre van a város?

Bernardo és Illés egyszerre mutatnak a város irányába.

— Nézd! — kiáltják, egészen megfélekezve Ferenc vakságáról — ott fenn, éppen most búcsúzik tőle a nap utolsó sugara.

A beteg bágyadtan mosolyodott el, majd kitérte karját és imádságos hangon kiáltotta:

— Áldjon meg téged az Isten, szent város, mert általad sok lélek üdvözü! Istennek sok szolgálja fog lakni falaid között és sokan lesznek benned az örök élet országának választottai!

Keze kimerülten hanyatlott hordágya szélére. Melle zihált, arca kipirult. A testvérek segítségére siettek és visszafektették.

A menet lassan újra megindult. A síkságon már valamivel könnyebben haladtak s lépteik egyenletessége némileg enyhített a nagybeteg helyzetén.

Megérkeztek Porciunkulába, ahol ezelőtt húsz évvel «a lélek világosságát és az életet nyerte». A kápolna tőszomszédságában volt egy kunyhó, abban helyezték el szeretett Atyjukat.

A beteget a csaknem egyórás út nagyon kimerítette. Fájdalmai fokozódtak, amelyeket görcsös rohamok súlyosbítottak. Hol hidegrázás gyötörte, hol pedig magasra szökött a láza, hogy aztán zuhanásszerűen szálljon alá. Fulladozott, kínosan kapkodott lélekzet után. Ajka remegett.

A hordágyat hozó fáradt barátok künn az ajtóban verejtékes homlokukat törülgették. Ha a beteg látta volna őket, elfelejtette volna a maga baját. Bizonyára azon töprengett volna, hogy mennyi bajt, gondot okoz nekik, mennyi fáradsággal jár a gyógykezelése, ápolása, és ez módfelett aggasztotta volna szívét annak, aki világeletemben mások bajának enyhítésén fáradozott...

*

Október elsején reggel a testvérek kunyhóik előtt üldögéltek, az ősz ellenére még mindig melegen sütő napsugárban. A szegény beteg állapotáról beszélgettek, amikor valaki hírülhozta, hogy Assisi polgármestere közeledik. Illés és Bernardo elébesiettek. A polgármester aggódóan kérdő tekintetere Illés válaszolt.

— Némileg enyhült az állapota... de...

Félbeszakította mondatát. Fájdalmas sóhaj szakadt fel belőle, azután folytatta:

— A vég elkerülhetetlenül közeledik.

A nagybeteg kunyhója körül álldogált a kétévelőtti alvernai nagy

esemény tanuja, Leó testvér, azután a tagbaszakadt Maseo, a máskor oly mulatságos Ginepro, és a komoly Egidio. Kissé hátrább az első terciárius nővér: Jacopa asszony állt fiával, vörösrésirt szemmel. A polgármester lábujjhegyen lépett be a kunyhóba. Csak éppen Leó és Bernardo követelhették, többnek nem volt benne hely.

— Nincs valami kívánságod, jószágos Ferenc testvér? — kérdezte részvétellel a polgármester.

A beteg gyengén fölemelte jobbját és legyintett.

— Most már csak egy a vágyam — rezdültek meg szemei — hogy minél előbb egyesülhessek az én Úrammal, Istenemmel.

Arcáról szakadt az izzadság. Ez némi enyhülést hozott számára. Bernardo letörülgette a beteg arcát. Nemsokára az erőltetett testet elnyomta az álmom. A polgármester és a két testvér magára hagyták őt pihenésében.

Másnap reggel a guardiánt kérte. Szívében nagy elhatározás égett. Sziklaszilárd hite és mélységes cimerszeretete legnagyobb szenvedése közben sem homályosult el. Utolsó órájában is hű maradt a Szegénység Úrnőjéhez. Lehúzatta ruháit. Ne legyen rajta semmi, amit sajátjának mondhatna. Azután a szoba földjére tétette magát, szemét égre emelte s így szólt:

— Amit Isten reám bízott, elvégeztem, a többire tanítson meg benneteket Krisztus!

A testvérek egymásra néztek. Nem értették, mire céloz. A guardián azonban ráeszmélt. Odalépett, fölemelte a levetett ruhadarabokat s a szent engedelmség nevében *kölcsönképpen* visszaadta a Szentnek s szigorúan megtiltotta neki, hogy bárkinek is oda merje ajándékozni.

Ferenc ragyogott a boldogságtól. Nagy kínnal felült. A barátok az ajtó körül csoportosultak. A megindító jelenet hatása alatt Bernardo felsóhajtott:

— Én édes Istenem!

Ferenc arca felderült.

— Isten, Isten — suttogta — fiacskáim, ha tudnátok... mit jelent ez a szó! Égnek és földnek meg kellene hajolnia e szónak hallatára!

Azután megkérte Leó testvért, hozza be kenyeret. Leó elsietett és néhány perc múlva visszatért a kenyérrel. Ferenc megáldotta és apróra tördelte, azután mindenkinek adott belőle egy-egy darabot. Síri csendben fogyasztották el a kenyérdarabkákat. Az ajtóban, kívül Egidio és Ginepro felcsuklottak a zokogástól.

*

Hövatovább Ferenc is érezte, hogy közeledik a nagy óra. Magához hívatta Bernardót.

— Ha majd látjátok, hogy a halál beállott, — kezei megremegtek — vetköztessetek le és fektessetek a csupasz földre s hagyjatok ott annyi ideig, amennyi egy mértföldnyi út kényelmes megtételéhez szükséges.

Senkise mert válaszolni. Ismét a Szent szólalt meg:

— Hozzatok elő az evangéliumos könyvet!

Előhozták.

— Hozzatok valami durva vászondarabot és fektessetek arra. Azután hintsetek meg hamuval! De ne kíméljete!

Azán mintegy magában folytatta.

— Hiszen úgyis mihamar por és hamu válik belőlem...

Mikor minden — kívánsága szerint — megtörtént, felolvastatta a kinszenvedés történetét, Szent János szerint. A felolvasás végén a közeli kápolnában a barátok a 141. zsoltárt kezdték énekelni:

— Szómmal az Úrhoz kiáltok!...

Ezalatt Ferenc imádkozott. Egyszerre kívülről erősebben hangzik fel a barátok éneke. Ferenc felfigyelt és ő is énekelte:

— Vidd ki a tömlőből lelkemet, hogy dícsérjem a te nevedet. Az igazak várnak reám, amíg jót teszel velem.

Abban a pillanatban, amikor a zsoltár utolsó szava is elhangzott, Ferenc feje lehanyatlott.

Isten dalosa átment az örökkévalóságba. Ajka lezárult mindörökre.

*

A nap éppen most tűnt el Perugia házai mögött. A barátok térdreborultak a lassan kihülő tetem előtt.

A ház fölött és a fák között madárcsicsergés hangzik fel. Egybegyűltek a búospacsírták, Szent Ferenc kedvenc madárkái, kört formáltak s ott trilláztak a kunyhó fölött, hogy utolsó Istenhozzádot énekeljenek neki.

A kápolna kicsiny harangja megszólal.

Bim-bim-bam, bim-bim-bam...

De mi ez? Egidio testvér kitarja karját s szinte önkívületben kiáltja:

— Nézzétek testvérek! Ott, ott száll a lelke! Olyan, mint valami fényes csillag, amelynek fénye betölti az égboltozatot és ráragyog a földre, miként a nap... Nézzétek, mint ragadja fel az a fehér felhőcske, fel, fel, mind magasabbra! Nézzétek, — most nyílik az ég...

A szava elállt. A többiek megkövülten álltak mellette.

Valahol a közelben pástorfiú tilinkója sír. Panaszosan szökdél belőle a dal. Isten Szegénykéjéhez méltó gyászdal. Fűzfából faragott, egyszerű furulya. Mintha csak azt panaszolná, hogy Porciunkula árvaságra jutott. A szeráfi Atya nem dalol többé.

Fent a hegyen, Carceri fölött felhők tornyosulnak. Csakhamar sűrű zápor öntözi a szegény, elárvult remeteséget. Víz hűgünk zokog...

Sötét van. Fent a városban lámpák pislognak. San Damianóban is pislog egy mécses.

Klára nővér imádkozik...

MEGJELENT

SZENT ANTAL MISSZIÓS NAPTÁRA!

➡ **Ára: 50 fillér.** ➡

lyekezzen mindenki ezt terjesztetni, mert a magyar ferences misszióknak segít általa!

Csodák csodája.

írta P. M. Arnold OFM., Sziéna.

SZENTFERENCRENDI HITTUDOMÁNYI
FOISKOLA SZENT BONAVENTURA
EGYHÁZIRODALMI ISKOLAJA
GYÖNGYÖS

Szűz Mária temploma, ahol a Szentostyákat megtalálták.

Van Sziénának egy drága gyöngye, amely egyedüli a földkerekségén. Van egy csodája, amely a csodák csodája, s amely 200 év óta naponként megújul s naponként él ebben a városban: A *sziénai csodás Szentostyák*.

Rabló kezek.

1730-ban történt.

Abban az időben szép szokás volt Sziénában. Aug. 14-én, Nagyboldogasszony előestéjén minden évben nagy ünnepélyességgel hordoztak végig a város utcáin egy hatalmas gyertyát és azt a Szűzanya tiszteletére szentelték. Az évszázadokon keresztül megismétlődő körmeneten az egész város apraja-nagyja részt szokott venni a pap-sággal és szerzetesekkel együtt. A templomok és házak természetesen szinte kihaltak ilyenkor. Jól tudta ezt néhány elvetemült sötétlelkű rabló és az alkalmat kihasználva behatoltak S. Francesco ne-

vű templomba és elrabolták az ezüst áldoztató kelyhet az újonnan konsekrált Szentostyákkal együtt. Másnap reggel kitudódott a szőnyű gáztett és futótűzként terjedt el az egész városban. Az érsek rögtön felfüggesztett minden ünnepélyes szertartást, betiltott minden nyilvános mulatságot, játékokat és elrendelte, hogy az összes templomokban megkerlelő ájtatosságot tartsanak e hallatlan szentségtörésért és a Szentostyák megtalálásáért.

A forró imádság meghallgatásra talált Istennél.

Augusztus 17-én reggel a közeli S. Maria in Provenzano nevű templomban a sekrestyés valami fehér tárgyat vett észre az egyik perselyben. Rögtön az elrabolt Szentostyákra gondolt s azért jelentést tett az érseknek. Az egyházi hatóságok eljöttek a helyszínre és kinyitották a perselyt. A jelenlévők nagy örömeire valóban az elrabolt Szentostyák voltak a perselyben.

A megtalált kincs.

Nehogy valami csalás gyanúja merüljön fel, rögtön megvizsgálták a jelenlévő egyházi hatóságok, vajjon tényleg megegyeznek-e az eredeti Szentostyákkal. Alapos vizsgálat alapján megállapították, hogy az ostyák száma, alakja, nyomása teljesen azonos az augusztus 14-én S. Francesco templomban eltűnt Szentostyákkal.

A Szentostyákat az áldoztató kehelybe helyezték és tüstént nyilvános tiszteletre tették ki a S. Maria templomban. Másnap is az ezrével összesereglett hívek imádsására maradtak kitéve. Majd augusztus 18-án az érsek vezetésével ünnepélyes körmenetben vitték vissza a Szentostyákat S. Francesco-ba, ahonnét elrabolták azokat. A fényes körmeneten ujjongó tömeg vagy hatezer fáklyával kísérte az Oltári-szentséget régi helyére.

A Szentostyák száma ekkor 350 volt. A templom főoltárán helyezték el azokat a tabernákulumban, hogy a szertartás szabályai szerint a természetes oszlásnak indult Szentostyákat később megsemmisítsék.

Teltek a napok s hónapok...

Senki sem gondolt még arra, mekkora kincs birtokába jutott Sziéna az elrabolt és visszakerült Szentostyákkal.

A csoda kiderül.

Az évek is múltak e tények után és a Szentostyák még mindig eredeti frissességüknek s épségüknek örvendtek. Határtalan örömmel és boldogsággal tapasztalták ezt a szerzetesek és a hívek.

Ötven év elmúltával a konventuális ferencesek általános rendfőnöke alapos vizsgálatot akart rendezni a Szentostyákakról. Ezért 1780-ban újra megvizsgálták és megszámlálták az ép Szentostyákat,

A csodásan megmaradt Szentostyák.

amelyek száma most már csak 230 volt, mert egyes esetekben áldoztattak is belőlük. A rendfőnök ekkor új áldoztató kehelybe zárta a Szentostyákat és megtiltotta, hogy bárkit is megáldoztassanak azokkal.

Pár év múlva, 1789 február 9-én ismét megvizsgálták a Szentostyákat és ahogya jelentés hivatalosan kifejti: „oly tisztán és frissen találtak azokat, mintha akkor süttöttek volna azokat“. Az akkori püspök Mons. Borghese ezüst áldoztatókelyhet készíttetett, amelynek fedelére üveget alkalmaztak, hogy mindig látható legyen a Szentostyák állapota, majd saját pecsétjével lezárta a kelyhet.

Egy harmadik vizsgálat 1799-ben folyt le, amelyen résztvett néhány teológus és a sziénai egyetem néhány híres tanára. 1854-ben az érsek rendeletére újra megvizsgálták a Szentostyákat. Az eredmény mindig ugyanaz volt: csodálattal tapasztalták a Szentostyák változatlan épségét.

Szent Ferenc templomának belseje, ahol a csodálatos Szentostyákat őrzik.

A tudomány szava.

Ezekután Sziéna érseke, Mons. Scaccia a tudomány szavát is meg akarta kérdezni az esetről. E végből 1914-ben öt egyetemi tanárt, három kémikus-gyógyszerészt hivatott a helyszínre, hogy a tudomány minden ismert eszközével és módszerével vizsgálják meg a csodás Szentostyákat, hogy ennek alapján végleges ítéletet mondjanak azok állapotáról. A vizsgálaton maga az érsek és számtalan tekintélyes egyházi férfiú is részt vett.

Minden lehető eszközt és módszert igénybe vettek. A hosszadalmas eljárás leírásának mellőzésével csak a végső megállapítást soroljuk fel. A tudományos vizsgálat megállapította, hogy az ostyák valódi búzalisztból készültek, hogy most is teljes épségnek örvendenek és hogy semmi jele a bekövetkezendő feloszlásnak, vagy romlásnak. Míg a kehely belsejében a behatolt levegő és nedvesség alatt penészgombák képződtek, a Szentostyák azonban tökéletesen mentesek maradtak azoktól.

Ily módon a tudomány legszebb bizonyítását adta a csodának. Mert a rendes ostyák, amelyeket szentáldozás alkalmával használ az Egyház, követik a mindennapi kenyér sorsát és rövid időn belül a penész és feloszlás áldozatai lesznek, a szieni Szentostyák ellenben már 200 éve érintetlenek és épek maradtak.

Minden kétséget kizár tehát, hogy a jelen esetben az isteni mindenhatóság működött közre, hogy a hitben gyenge keresztényeknek és hitetleneknek megdönthetetlen bizonyítékát adja annak, hogy Istennél semmi sem lehetetlen. E tény előtt valóban hívőnek és hitetlennek egyaránt alázatosan meg kell hajtania fejét, mert itt csodát csodára halmozva szemlélhet.

És Jézus a szieni Csodás Szentostyák két évszázadon át romlatlan színe alatt így szól a lelkekhez: Akinek szeme van a látásra, lássa meg s akinek füle van a hallásra, hallja meg, hogy íme a csoda nem mese, hanem élő valóság. Emelkedjete fel e csoda szemléletéből a természetfeletti élet sokezerszori csodájának világába, amelyről nem érzékeitek, hanem a hit szava, az én szavam győz meg benneteket. Jöjjetek tehát a szeretet szentségéhez, amelyben a csodák csodáit halmozta fel isteni mindenhatóságom; én várlak benneteket szerető Szívem irgalmasságával, hogy megadjam nektek azt a békét és boldogságot, amelyet hiába kerestek tőlem távol a gazdagság, élvezet és tisztelet délibábos mezején,

---

Akarsz-e gazdag lenni?

Ismerek egy igen bölcs embert, akit a lehető legkülönbözőbb ügyekben keresnek fel tanácsért és mindenki számára tud valami pompás megoldást. Seregestől jönnek hozzá az emberek. A látogatás végén azonban mindenkitől megkérdezi:

- Akarsz-e gazdag lenni?
- Hogyne, természetesen — hangzik rendszerint a válasz.
- Mit tennél, ha a lakásodtól mondjuk egy órányira dúsgazdag amerikai lakna, aki minden látogatójának száz aranyat ajándékozik? Hányszor keresnéd fel egy évben?
- Lehetőleg mindennap!
- Mondd, barátom, mi ér többet, Isten vagy száz arany?
- Isten.
- Nő és hányszor mégis szentmisére, ahol a menny és föld dúsgazdag királya van jelen és nemcsak száz aranyat, hanem saját magát adja neked?

Mit felelnél erre?

Hozzá érdeklődőket a Terciárius Nagygyűlésre!

Assisi hatása.

írta: Pálffy Erzsébet grófnő.

Napsugaras, csendes október délután volt. A Subasio lejtőjét elborították az ős sárga és vörösbehajló színei. Halk szellő suhant végig a fákon elsodorva egy-egy kiszáradt, elhalt falevelet. Lent a völgyben dús, érett fürtök nehezedtek az eperfákra kapaszkodó szőlőtőkéken s az olajfaerdőben már megkezdték a szüretelést.

A szép szőke angol lány elmerengve ült a S. Damiano zárda előtt egy kis kőpadon. Nagyon megszerette ezt a helyet. Mióta Assisiben volt, mindennap lejött ide a Hotel Subasióból. Tulajdonképpen Frednek köszönhette, hogy elkerült S. Francesco városába. A télen és a tavasszal sokat foglalkozott művészettörténettel és ezért a szokott őszi utazási programjába felvette Itáliát. Már három hete volt Rómában, amikor Fredtől azt a bizonyos levelet kapta, hogy jöjjön át édesapjával néhány napra Assisibe és nézze meg a híres Giotto freskókat a Sacro Convento bazilikában. Eljött.

A rendszeres tanulmányozásból ugyan semmi sem lett. Valami édes melankólia fogta el a lelkét. Órák hosszat üldögélt a Sacro Conventóban, de gondolatai mindüntalan elkalandoztak a San Francesco csodálatos életét megelevenítő falfestményektől. Náluk otthon, Londonban, a protestáns templomban sohasem szokott gondolkozni. Megszokásból résztvett az istentiszteleteken, de alig várta a végét. A zsoltárok érthetetlenül hangzottak fülébe és a prédikáció nem jelentett számára keneteljes szólavínánál egyebet.

— Milyen különösek ezek a katolikusok — gondolta. — Milyen más az életbeállításuk mint a miénk. Milyen másként fogják fel a vallást. Milyen másnak ismerik Jézust. Mikor először találkozott Freddel és említette, hogy igen sokat utazott, a fiatalember megkérdezte, volt-e már a Szentföldön?... Nem, ott még nem, de valószínűleg nem is megy, mit is keresne ott — felelte... Jézust, Jézus emlékét, az evangéliumi tanítások bölcsőjét... Ezek a dolgok nem érdeklik különösebben — mondta közömbösen...

— Akkor maga nem ismeri sem Jézust, sem az Evangéliumokat, sőt azt sem tudja, miért él és hogyan kell élnie — válaszolta a fiatalember keserű mosollyal. — Azt hittem, maga különb, mint a többi, de úgy látom, tévedtem...

Margaret mérhetetlenül felbőszült. Így beszélni vele! Hallat'an! Fel akart ugrani, hogy szó nélkül otthagyja a fiatalembert, de az megelőzte. Felállt, udvariasan bocsánatot kért és ment. Margaret napokig dült-fült. A legkülönfélébb bosszún törte a fejét. De maga sem tudta hogyan, amikor legközelebb újra találkoztak és Fred a világ legtermészetesebb hangján megkérdezte, akarja-e, hogy beszéljen neki Jézusról és a Szentföldről, igent mondott.

Rövidesen összebarátkoztak, és sokat jártak együtt. De nem szórakozni, hanem kórházakba, szegényházba, nyomortanyákra, különféle árva-házakba, amiket apácák vezettek, régi zárdákba és templomokba. Frednek mindenütt voltak ismerősei és mindenütt beszámolt valami elvégzett

munkáról. Azt szinte tudomásul sem vette, hogy ő, Margaret protestáns. Ismeretlen világ volt ez, amibe Fred bevezette. Tagadhatatlanul ha'ással volt rá, anélkül azonban, hogy valamit is változtatott volna eddigi életén, igaz, hogy ebben nagyobb szerepe volt a dacnak.

— Hová gondol, Margaret? — szólt rá Fred szokatlanul gyengéden.

Margaret szinte ijedten rezzent össze. Egészen megfélekedett, hogy nincs egyedül.

— Magam sem tudom — felelte és gyerekes, gyámoltalan mosoly suhant arcára. — Aztán mondhatnám, honvágyam van, de nem Anglia után... Valamit szeretnék, valami után nagyon vágyódom, de az egész még olyan zürzavaros.

A fiatal férfi összeráncolt homlokkal nézett rá.

— Megmondtam magának, már első nap, hogy Assisi nem turistahely, hanem lelki élmény. Épp úgy mint a Szentföld.

— De miért?... Reám nem oly könnyű hatni, hisz kóboroltam eleget a világon. Láttam Trontheimban az éjjéli napot és csónakáztam a Malar tavon ebben a tündéri világításban. Voltam Hawaiiban és napokig jártam jachton a tengert. Japánban éjszakákon át csodáltam, hogy okádja a Fuzsijama a tüzet. Borzalmasan gyönyörű volt. Semmit sem hatott meg. Csodáltam és ezzel vége is volt. Itt meg... Ma reggel, mielőtt még maga átjött hozzánk, lent voltam a Porziunkulában. Péter Santarelli elmagyarázta a búcsú történetét, amit azt hiszem Owerbeck festett meg a kis kápolna homlokzatán. És én egyszerre olyan szegénynek, olyan koldusnak, elhagyatottnak éreztem magam, valami úgy összeszorította a torkomat, hogy alig tudtam visszafojtani a sírást... Hát hallott már ilyet? Én a protestáns... Érti ezt?

Felugrott a padról és nagy zöld szeme izgatottan meredt a fiatal ember szemébe. — Érti ezt? — ismételte.

Fred határozott arcán mosoly futott keresztül.

— Értem — mondta egyszerűen és anélkül, hogy magyarázatot adott volna, előrement és egy fának dőlve nézni kezdte az alkony csodás színjátékát.

Margaret egy másodpercig gondolkozott, utána menjen-e, de aztán megfordult és indult be a kis S. Damiano kápolnába. A küszöbön szemközt találta magát egy magas, ősz, rendkívül békés arcú ferences atyával.

— Péter, Péter, Marani — szaladt ki a száján.

— Ah Miss Wood... Isten hozta... Eljött újra látogatóba a mi Szent Kláránkhoz!? Azt hittem, már elutaztak.

— Nem, nem tudok elmenni, pedig apám már türelmetlenkedik. Péter, kérem, mondja, mi teszi annyira vonzóvá Szent Ferencet? Miért szerettem meg úgy Assisit? Péter, én őszintén megmondom, úgy vágyódom, hogy valami közöm legyen hozzá... Minden nap lemegyek a sírjához és ha nem szégyelném, elsírnám magam, hogy olyan idegen vagyok neki... Valami úgy hajt, hogy fejemet odatámasszam a sírjához, de nem merem...

— Kedves kis Miss, tegye meg máskor egész nyugodtan, hisz aki így beszél, már nem idegen a mi San Francescónknak. De felelni akarok kérdésére, hogy mi teszi annyira vonzóvá Szent Ferencet? Az, hogy

megélte Krisztust és az Evangéliumot, hogy megmutatta, mi is az a krisztusi szellem, hogy kell élnünk, hogy kell belehelyezkednünk az isteni Gondviselésbe. Szent Ferencben tulajdonképpen Krisztus vonzza az emberek lelkét, a katolikust épp úgy, mint a protestánt. Ezért van az, hogy itt Assisiben tért Istenhez a mi igen tehetséges, de a vallást és a pápát sárbarontó Carduccink és ezért szerette annyira a Poverellót a konvertita Jörgensen is. Ha valami szépet akar olvasni, vegye meg Szent Ferencről írott könyvét.

*

Margaret Wood szobájában még mindig égett a villany. A fiatal lány ott ült a kis asztalnál és arcát kezébe támasztva olvasott.

Ejfélfelé járt az idő.

Különös érzés viharzott át lelkén. Mintha nem is a holt betű hozta volna közel hozzá a Poverello alakját, hanem ő maga is ott élt volna a középkori Assisiben... Ott volt Francesco betegágyánál, átélte azt a pillanatot, amikor a sír széléről visszatérő fiatal lovag ráeszmél milyen üres, milyen hiábavaló volt eddigi élete és az örökkévaló ág szempontjából milyen értéktelen. Épp olyan, mint az övé... Nem bűnös, de könnyelmű, léha. Mulatságok, tánc, sport, társaság, kozmetika, szabónő, színház, mozi és flört, örömhajhászás és a végén mindig az a keserű utóíz, mindig az a kielégületlenség...

Francesco, szakít a világiassággal és Istenhez tér, Istent keresi, hivatást akar, Először templomokat javít, aztán lelkileg megerősödve visszamegy a világba és cselekszik és küzd az emberekért. Az embereket vissza akarja adni Krisztusnak és Krisztust az embereknek. Szeretni megtanítani az embereket, hogy nem a gazdagságban, nem a hatalomban, nem az élvezetekben van az igazi boldogság... Igen, megtanítani az embereket szívből szeretni, mosolyogni és örülni. Szeretni a virágot, madarat, fákat, felhőt, patakot, szeretni a szenvedést, a betegséget, a megbántásokat, szeretni a megaláztatást, a szegénységet... szeretni a felebarátot és mindenekfölött az Istent...

— Én Istenem! én Mindenem!... Margaret felsóhajtott. Milyen messze volt tőle eddig az Isten. Milyen felhőkben trónoló előkelő idegen, akinél néhanapján szertartásosan levizitelt s aztán többé eszébe sem jutott. Fred szavai csengtek a fülébe: «Hiszen maga azt sem tudja, miért él és hogyan kell élni»...

Francesco annyira szereti Krisztust, annyira beleolvad, vagy elviselhetetlen fájdalommal tölti el szívét az a tudat, hogy a Szentföld pogányok kezén van. A keresztshadak ugyan ott állnak a Szentföld kapujában, de a Szegényke tudja, érzi, hogy Krisztus földjét nem lehet fegyverekkel visszaszerezni. Ahol Isten Fia a békét hozta a földre, ott nem győzedelmeskedhet a kard. Ott jár Krisztus nyomán a bethlehemi barlangban, Názáretben, a Gethsemáni kertben és a Kálvárián... Krisztussal szenved és Krisztussal vérzik...

Erről Fred is beszélt. Hogy is mondta? Szent Ferenc látszólag nem nyerte meg szentföldi útján a vértelen csatát, de ha hét évszázad távlatából nézünk vissza, látjuk, hogy mégis az ő béke- és szeretet-szeleme győzedelmeskedett. A keresztes hadjáratok hódításainak nyoma sem maradt,

de a ferencesek, akik San Francesco útja után a Szentföldön letelepedtek több, mint hétszáz éven át védtek a szent helyeket, vért ontottak, de a saját vérüket, és az ő áldásos munkájuknak köszönhető, hogy a Szentföldön megtaláljuk Krisztus emlékét és a kereszténység szellemét! Azlán jött az Alverna, a stigmatizáció, a misztikus keresztrefeszítés... És végül a Halál testvér, kitárta karjait, hogy csendet parancsoljon az Assisi, Szegényke szívének...

Margaret végigkönnyezte az utolsó lapokat. Úgy érezte, mintha valaki nagyon kedveset, nagyon drágát szakított volna el tőle a halál. Oh de jó lett volna most odaborulni arra a csendes sziklasírra és elpanaszolni mindent, ami fáj, mindent, amit eddig vétett, mindent, amit eddig elmulasztott és könyörögni a Szegénykének: segítsen, hogy ezután minden másképen legyen...

Ráborult a Jörgensen könyvre és hangosan felzokogott.

*

— Fred — mondta másnap reggel, amikor a hallban összetalálkoztak — én katolikus leszek. Édesapával már megbeszéltem az éjjel.

A fiatalember szeme felragyogott. Megragadta Margaret mindkét kezét és melegen megszorította.

— Most már bevallom, ez volt a titkos reményem, amikor Assisibe hívtam. Jobban ismerem magát, Margaret, mint gondolná. Az első pillanatban láttam, hogy nem odavaló abba az önző, üres társaságba. Ott sohasem lett volna boldog. Az én befolyásom azonban soha sem lett volna elég erős, hogy magát onnan kiragadjja. Szent Ferencnek kellett közbelépnie. Nem is hiszi, mennyit imádkoztam magáért. De most már jól van minden... Nagyon, nagyon örülök, mert tudom, jó kis katonát toboroztam magával Krisztusnak és Szent Ferencnek... Nem?

Margaret könnyes szemmel bólintott.

— De ugye maga segíteni fog, Fred... A Szentföldre is el szeretnék menni. Azt akarom, hogy Jézus is közelebb jöjjön hozzám, úgy, mint Szent Ferenc... Ugye elkísér, hisz' én még olyan gyámoltalan katona vagyok.

— Rendben van — szólalt meg mögöttük Mr. Wood jókedvű hangja — de előbb megtartjuk az esküvőt, itt Assisiben.

— Feltéve, ha Margaret hozzám akar jönni feleségül — mondta Fred mosolyogva és mélyen meghajolva megcsókolta a fiatal lány kezét.

A szentség számára nincs korhatár. A tisztaszívű, törekvő, s a kegyelem begodására kész gyermek fejét is övezheti a szentség dicsfénye. Hisz maga az Úr Jézus mondotta: „Hagyjátok a gyermekeket hozzám jönni és ne tiltásotok el; mert ilyeneké az Isten országa”. (Lk. 18, 16.)

Tiszteljük a gyermeket. Lássuk benne a mennyország örökösét. Viselkedésünkkel, szavainkkal ne árnyékoljuk be soha tisztaságát. Ne gördítsünk útja elé köveket, hanem legyünk inkább lépcsők, amelyeken felfelé haladhat a tökéletesség, az Isten felé. Gondoljunk gyakrabban az Úr Jézus fenyegető szavaira: „Lehetetlen, hogy botrányok ne essenek; de jaj annak, aki által megesnek! Jobb annak, ha malomkövet kötnek nyakára, és a tengerbe lökik, mintsem hogy megbotránkoztasson egyet e kicsinyek közül”. (Lk. 17, 1–2.)

Krisztus útján.

3. A gyónás.

(Folytatás.)

A töredelem szentségének tárgyalása során eddig arról szóltam, *mit és hogyan kell* meggyónni, hogy Istentől a bűnbocsánatot megnyerhes-sük. A keresztség után elkövetett súlyos bűnöktől és azok szomorú követ-kezményétől: a kárhozattól, csak úgy szabadulhatunk, ha fajuk és számuk szerint bevalljuk a gyóntatóatyának. Pl. így: vásár- és ünneonap szent-misést mulasztottam, 3-szor.

De vannak nagyon szép számmal buzgó, istenfélő lelkek, akik hosszú hónapokon, sőt éveken keresztül sem követnek el háíalos bűnt. *Mit gyón-janak ezek? Vagy egyáltalán gyónjanak-e?* Van-e értelme a gyónásnak. mikor súlyos bűn tudata nem marcangolja a lelket?

Mikor ezekre a kérdésekre felelni akarok, először ezt hangsúlyozom, hogy itt *nem parancsról*, hanem csak üdvös *tanácsról* van szó. A tökéle-tesség egyik nagy eszközét bírjuk benne. — A világi hívek számára is irányadó lehet a szerzeteseknek előírt módozat, mely szerint: *legalább hetenkint egyszer gyónjanak*. Természetes, hogy ez az előírás nem azért van, mintha a súlyos bűnöktől való szabadulás tenné ezt szükségessé, hanem más különös lelki előny és haszon teszi indokolttá.

A gyónás ugyanis nemcsak a halálos bűnöktől tisztítja meg a lelket, hanem 1) *növeli a megszentelő kegyelmet*, nagyobbítja bennünk Isten szeretetét, gyarapítja érdemeinket. 2) *Szentségi kegyelmet ad*, miként mindegyik szentség. A töredelem szentségének szentségi kegyelme: gyó-gyító erő, mely a halálos seb (halálos bűn) gyógyulása után a lélek kisebb betegségeit, sebeit (bocsánatos bűnöket, hibákat) van hivatva gyógyít-gatni. 3) *A bűnadósságot törleszti*. 4) *A lélek békéjét szilárdítja*. Ez utóbbi azonban csak esetleges és nem lényeges.

Ezek a hatások igazolják a gyakori (hetenkinti) gyónást. Tehát van értelme a gyónásnak akkor is, amikor nem zaklatja a lelket súlyos bűn tudata. — De a lelkiatya tanácsa, búzdítása sincs előny és haszon nélkül!...

De hátra van még annak meghatározása: *mit gyónjanak a hívők gyakori gyónásuk alkalmával?* Vagyis *mi elég a gyónás kegyelmében való részesüléshez?*

Erre nézve az Egyház a következőt írja elő: *elégseges anyagát képezik a töredelem szentségének a már meggyónt és feloldozott halálos bűnök, vagy a bocsánatos bűnök*. — Tehát nemcsak a legutóbb elköve-tettek, de a régiek, a már meggyóntak is...

A pap nemcsak azt a gyónót oldozza fel, aki halálos bűnről vádolja magát, hanem azt is, aki régi bűneiből újólag említ fel egyet-kettőt, vagy bocsánatos bűnről tesz önvádat. Ezek is részesülnek a bűnbánat szentségének fentel sorolt hatásaiban. — Az ismételten meggyónt nagy bűnöket is épp úgy meg kell bánni, mintha először gyónnák meg. A bánat minden feloldozás *szükséges* kelléke.

Az a gyónó, aki sem a jelenből, sem a multból nem foglal bele bünt vallomásába, feloldozást nem kap, — hisz nincs mit feloldozni. — hanem csak egyszerű papi áldást. Tanácson és búzdításon kívül más eredményt nem ért el, ezt is csak esetlegesen, ha a gyóntató éppen szükségesnek látta. Az eredmény tehát nem valami sok...

Akinek bocsánatos bűnei vannak, mikor gyónáshoz járul, annak a következőket kell szemelőtt tartania: 1) A bocsánatos bűnöket épp úgy meg kell bánni, mint a halálosakat, az erősfogadásnak is épp olyan sajátosságokkal kell bírnia, mint a súlyos bűnök gyónásánál. Bánat és erősfogadás nélkül nincs érvényes feloldozás, nincs bűnbocsánat. Különös gonddal kell erre ügyelni!! A kisebb bűnök fölött azonban nem mindenki tud mindenkor igaz bánatot felindítani és kellő erősfogadást tenni, mivel ezek nem járnak közel sem oly nagy kárral és veszéllyel, mint a halálosak, ezért ebből a szempontból is tanácsos a már érvényesen meggyónt nagybűnök közül belefoglalni a gyónásba, hogy a bánatot és erősfogadást könnyebben felindíthatóvá tegyék. Minél megalázóbb a bűn, annál inkább hangol bánatra és igaz jobbulási ígéretre. De 2) meg kell emlékeznem, hogy a bocsánatos bűnöket nem kell olyan pontossággal *faj* és *számszerint* felsorolni, mint a halálosakat, mivel egyik a másika nélkül nyerhet feloldozást. Pl. ha valakinek 10 bocsánatos véke van és ezekből csak egyet gyónik meg, ha egyébként a bánata és erősfogadása megfelelő, attól az egytől a feloldozás megtisztítja, a többi 9 megmarad. Áll azonban az, hogy gyónáson kívül is van mód a bocsánatosaktól szabadulni...

Különleges alkalmakkor *összefoglaló* gyónást — egy, vagy több évről, — vagy egész életről úgy nevezett *életgyónást* szoktak végezni. Ez a dicséretes buzgóság nagy megnyugvást szerez. Végzési módja ennek az, hogy minden, már meggyónt bünt úgy gyónunk, mintha még sohasem gyóntunk volna meg. Az előbbi esetleges hiányokat így pótolhatjuk.

Nagy kegyelem forrása reánk nézve a bűnbánat szentsége! Megszabadít a mardosó lelkiismeret-furdalásoktól. Megment az örök kárhozat kínjaitól. A halálos bűn által eltörölt előző jócselekedeteink érdemét visszaadja. Növeli érdemeinket. Oltogatja a tisztítóhely lángjait. Segít az erények gyakorlására. Erősít az Isten szeretetében. Vezet a tökéletesség útján!

Érthető tehát az a nagy vágyakozás, mivel a buzgó lelkek igyekeznek hozzájárulni! Nagy áldozatokat, kínos zarándoklásokat vállalnak, csak hogy részesülhessenek kegyelmében... Értse meg, aki értheti...

Csak még egy kis megjegyzést szeretnék hozzáfűzni a gyónásról mondottakhoz! Azt, hogy a magunk bűnét gyónjuk és ne a másét... Más bűnének, hibájának szükségtelen említetése *megszólás*, tehát bűn. Mily helytelen, ha ép a gyónásban, mikor tisztulni akar, szennyezi lelkét...

Hogy is mondja a közmondás? Mindenki a maga háza előtt seperjen.
A töredelem szentségének kelléke még:

4. Az elégtétel.

A bűnös ember Isten ellen jogtalanságot követ el. Megtagadja azt a szolgálatot, mellyel tartozik. Minden jogsértés azonban jóvátételt igényel.

Ez a jóvátétel lehet *egyéni*, amidőn maga a sértő szab ki önmagára vezeklést, vagy a reászakadó hajokat visei el türelemmel elégtételeül. De lehet *szentségi*, amit a pap a gyónásban ró reá. Mindezek a jóváételek azt célozzák, hogy Isten ne csak a bűnt és a velejáró örök büntetést engedje el, hanem a legtöbbször még fennmaradó ideiglenes bünteséseket is, miket vagy itt vagy a tisztítóhelyen kellene a vezeklőnek elszenvedni.

Kettős terhet vesz ugyanis magára a bűnös: a *bűn terhét* (ellen-szegül az Isten akaratának) és a *büntetés terhét* (tiltott örömet, kényelmet, vagy előnyt akar magának szerezni.) A feloldozás megszünteti a bűn terhét és vele a kárhozatot. De meghagyja az ideigvaló büntetést a tiltott élvezetekért. Ezt törli el, vagy kevesbíti az elégtétel és pedig úgy az egyéni, a szabadon vállalt, mint — és pedig főként — a szentségi, mit a pap ad fel.

Nagy érdeme és értéke van az egyéni vezeklésnek is, de sokkal nagyobb a pap által feladott, mert ahhoz hozzájárul Krisztus jóvátévérdeméből a szentségi kegyelemértéke. Ugyanazon jócselekedet közül tehát sokkal több jóvátételi értéke van a szentséginek, mint az egyéninek. Az egyéni viszont tetszés szerint fokozhatjuk és így értékét növelhetjük, miként a nagy vezeklő Szent életében láthatjuk. Az elégtételi adósságot törleszthetjük ima, böjt, alamizna, erénygyakorlat és általában minden jócselekedet által. Nagyon kiváló eszköze az elégtételnek a búcsúnyerés, miről a jövő számunkban lesz szó.

A pap által feladott elégtétel elvégzésére nemcsak ajánlatos a fenti előnyeért, hanem kötelesség is. Hozzá tartozik a szentség szükségszerű kellékeihez. Legalább az elvégzés százalékának meg kell okvetlenül lenni a gyónáskor. Ha azonban később valahogy elfelejti elvégezni, a gyónás nem válik érvénytelenné, csupán a gyónó számára marad fenn a kötelezettség, hogy elvégezze, később ha netán eszébe jut. Ha azonban a szándék nincs meg az elvégzésre a gyónáskor, a gyónás érvénytelenné válik.

Ha azonban a gyónáskor meglevő elvégzési szándék később, a gyónás után megváltozik és a feladott elégtételt nem végzi el, akkor — bár a gyónás érvényességét meg nem másítja — súlyos, vagy bocsánatos bűnt követ el, aszerint, amint halálos, vagy bocsánatos bűnöket gyónt meg. Aki tehát halálos bűnt, vagy bűnöket gyónt meg, annak az elmulasztás halálos bűnt jelent. Aki pedig már meggyónt, régi bűnöket, akár halálosakat, akár bocsánatosakat, vagy újabb bocsánatos bűnt gyónt meg, annak a mulasztás bocsánatos bűnt okoz. A következő gyónásnál nem kell az előzőt ismételni, hanem elég csak egyszerűen magát arról vádolni, hogy: előző gyónásomban súlyos (vagy bocsánatos) bűnökért kapott elégtételt szándékosan elhanyagoltam. — Ha pedig valami különleges ok miatt

nem tud eleget tenni a feladott jóvátételi kötelezettségnek, akkor a következő gyónásban a lelkiatyától kérje annak megváltoztatását. Megjegyzendő, hogy aki feladta, az gyónáson kívül is megváltoztathatja, más gyóntató pedig csak gyónásban. Önhatalmilag megváltoztatni még nehezebbre és nagyobbra sem szabad, mert a szentségi kegyelmet csak az erre felhatalmazott pap közvetítheti.

Az elégtételt úgy és addig kell elvégezni, ahogy a gyóntató feladta. Ha időt nem határozott meg, akkor igyekezni kell *minél előbb* teljesíteni. Lehetőleg azonnal a gyónás után, vagy a következő áldozással kapcsolatban. Az is fontos, hogy még kegyelmi állapotban, tehát súlyos bűnnel nem terheltén végezze a gyónó, mert csak így nyeri meg általa a kegyelmeket.

P. Roznik Rajnér O. F. M.

Innen—onnan.

Aki a művészi értékű templomot kívülről nézi, nem lát anynyi szepet, mint az, aki be is lép.

Aki csak kívülről, idegenként nézi a terciárius rendet, nem ismeri fel nagyságát annyira, mint akik benne vannak.

*

— Még sohasem láttam ily közlő az Istent! — mondta Moreceau francia tábornagy, miután hosszabb beszélgetést folytatott Vianney Jánossal, a szent terciárius plébánossal.

*

Seiler német püspök házában lakott egy szegény ember, akitől köztudomású volt, hogy valósággal feljajdult fájdalomában, ha a papokat bírálgatták:

— Gondoljátok meg, — mondogatta — a papoknak, ha életükkel játszanak sem szabad egyetlen bűnünket kibeszélniök, elárulniök. Hát nem hálátlanság, ha mi az ő hibáikról annyit beszélünk?!

Való igaz. Különösen mi terciáriusok vigyázzunk szavainkra.

*

Egy társaságban beszélgettek, mi is az emberiség legnagyobb kínja, keserve, nyomorúsága. Sok vélemény hangzott el, amikor egy fiatal terciárius asszony szerényen megkockáztatta:

— A hitelenség!

Lebecsülő és szemrehányó tekintetek fogadták kijelentését. Mindenki várta a köztudomás szerint hitetlen háziúr gúnyos megjegyzését. De más történt.

— Igaza van, asszonyom — mondta kissé szomorúan a neves bölcselő — az emberiség legnagyobb nyomorúsága nem a szegénység, a betegség, a csalódások, sőt még a halál sem, hanem a legnagyobb szerencsétlenség nem tudni, mért születünk, szenvedünk és hová megyünk!

Az Utolsó Vacsora Terméért.

A szentföldi zarándok mély megilletődéssel járja végig azokat a szent helyeket, amelyeket Jézus lábanyoma, ... verítéke, vére megszentelt. Az Antonia-várban, a Flagellációban, a keresztúton, a Kálvárián, a Szentsírnál őszinte fájdalom járja át a zarándok szívét s e fájdalom forró könnyeket csal szemébe. Oly jól esik itt a zarándoknak szívét kiöntenie, oly jól esik csókjaival, könnyeivel elárasztania e szent helyeket!

Van azonban, egy szent hely a Szentföldön, ahol újjongó öröm dagasztja a zarándok szívét, «ahol édes boldogság és forró szeretet lángja hevíti keblét». De ezen újjongó örömeinek, e forró szeretetének, kimondhatatlan boldogságának a zarándok nem adhat semmiféle kifejezést. Szívének örömdalát, lelkének szeretet-sóhaját vérbefojtja egy sereg vad tekintetű, hitetlen ör. Nem borulhat térdre e szent helyen, hogy kifejezze szíve boldogságát, örömet, háláját, szeretetét... Sőt még keresztet sem vethet magára!

Pedig ez a Szentföld legszentebb szentélye s a kereszténység legdrágább kincsháza! E helyen folyt le a legnagyobb Szeretet legboldogabb s legcsodálatosabb Lakomája, e helyen lobogott a legszentebb Szeretet legforróbb Lángja; és mégis néma ajakkal, könnyes szemmel, vérző szívvel kell itt a zarándoknak állnia s nem tehet mást, mint egy futó tekintetet vethet a puszta falakra s az elhanyagolt földszíntre. És semmi mást!

Pedig ott áll a zarándok, ahol Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentséget rendelte; ott, ahol a Szentlélek az első pünkösdi napján leszállt a Szűzanyára és az apostolokra; ott, ahol megszületett az Egyház s ahol Szíve megkezdte dobogását az Oltáriszentségben... Igen, az Utolsó Vacsora Termében, a szent Cenákulum*) megszentelt falai között kell a zarándoknak ilyen megszegyenítést elviselnie!

És miért?

Azért, mert a kereszténység e legnagyobb szentélye még ma is pogány, mohamedán kezekben van! Ők parancsolnak, ők rendelkeznek a keresztények e legjogosabb szentélye felett. A zarándokat csak tekintélyes pénzösszeg fejében és csak néhány percig engedik a Cenákulumba és megtiltanak minden vallásos ténykedést (térdfajtást, keresztvetést, imádságot stb.). Vagy 400 éve számúzve van a legméltóságosabb Oltáriszentség abból a szentélyből, ahol állandóan gyémántrónuson kellene ragyognia és ahol aranytabernákulumban kellene lakoznia!

Keresztények, s ti ezt eltűritek?!

Ujjatokat se mozdítjátok meg e hallatlan jogtalanság láttára?! Szíveteiket nem járja át a mély fájdalom, szégyen és tennivágyás érzelme?! Ei tudjátok nézni, hogy a szent Cenákulumot, amely a kereszténység bölcsője és szíve, jogtalanul bitorolják Mohamed vad követői, hogy nyereszkedési cikk gyanánt bánjanak vele s hogy a keresztény név gyűlöletével és az isteni Megváltó megvetésével állandóan megszentéstelenítsék ezt a szent helyet?!

De ugyan tehetnétek-e ez ellen valamit?

*) Utolsó Vacsora.

Igenis tehetnétek és tehettek. Ki nem válthatjátok pénzzel, vissza nem szerezhethetitek erőszakkal a Szent Cenákulumot, de kieszközölhetitek e nagy kegyelmet Istentől. Istennél semmi sem lehetetlen. A nagy hit és az őszinte szeretet keresztes hadjárata csodákat művelhet és minden bizomnyal kibarcolhatja azt a kegyelmet is, *hogy az Utolsó Vacsora Termét visszahajja* a katolikus Egyház. E célból alakult meg 1934-ben P. PAIOTTI Alfonz O. F. M. lelkes agitációjára az EUKARISZTIKUS IMAEGYESÜLET az Utolsó Vacsora termének kiváltásáért. Ennek tagjai nem pénzük, hanem szívük árán vannak hivatva a drága szentélyt visszaszerezni. Sok-sok buzgó lélek e célra felajánlott szentáldozása, imája, áldozata, küzdelme,

Balra a kupola alatt van az Utolsó Vacsora Terme. Középen az új sionhegyi ferences rendház, háttérben jobbra Szűz Mária elszenderülésének temploma.

szenvedése vissza fogja hódítani a Szent Cenákulumot és megfogja építeni az Oltáriszentségnek azt az aranytabernákulumot, amely mindezideig hiányzik a Szentföld e legszentebb helyén!

Amikor a MAGYAR SZENTFÖLD szép intézménye a megvalósulás útjára lépett, illő, hogy ezt a jámbor Imaegyesületet is felkarolják a Szentföld lelkes magyar hívei és csatlakozzanak a Cenákulumért harcoló keresztesek lelki táborába.

Ki vehető fel? Mindenki, akinek szívében él a hit és szereti a szentségi Jézust. *Az elhúnytak* is fölvehetők, ha valaki helyettük és értük elvégzi a tagok kötelességeit.

Mire köteles a tag? Minden jócselekedettel elősegítheti a szent célt (erénygyakorlat, alamizsna, egy kis adomány az Imaegyesület nagy céljának előmozdítására, szentséglátogatás, röpimák, rózsafüzér, imádkozása, apostolkodás stb.), de a tagok *különleges és megkülönböztető kötelessége, hogy minél gyakrabban járuljanak a szentáldozáshoz, kiváltképpen*

pedig csütörtökön, hogy az Utolsó Vacsora legszentebb Terme újra katolikus kézbe kerüljön! E CÉLRA IMÁDKOZZANAK EL NAPONTA EGY MIATYÁNKOT, EGY ÜDVÖZLÉGYET, EGY DICSÓSÉGET az Úr Jézus Szent Szívéhez.

Mindez azonban nem kötelező bűn terhe alatt, és *nincs külön* beíratási és tagsági díj.

Az *Imaegyesület védőszentje*: Szent János apostol, aki az utolsó vacsorán az Úr Jézus keblén pihentette meg fejét.

A *tagok kiváltságai*. A tagokat a szentföldi kusztódia *jótevőinek* tekintti és őket részesíti a szentföldi ferencesek jócselekedeteiben és mindazokban a szentmisékben, amelyeket a Szentföld élő és elhunyt jótevőieért naponta végeznek a szentföldi szentélyekben.

A MAGYAR SZENTFÖLD első szentélyének szeretnők felállítani az UTOLSÓ VACSORA TERMÉT. Ez lehetne a magyar katolikusok hálaadó és hódoló szeretete az Úr Jézusnak az Oltáriszentség rendelkezéséért, az Egyház alapításáért, a Szentlélek sok kegyelméért és a bűnbánat szentségében nyert kimondhatatlan jóságáért... Ki az, aki nem érezné, mennyivel tartozik az isteni Megváltónak és ne akarna legalább valamivel hálás lenni?! Itt az alkalom: apostolkodjunk, dolgozzunk!

AZ EGYESÜLET IMÁJA: — Nem tudom, ó isteni Megváltóm, van-e még szentebb hely a földön annál, ahol Te az Oltáriszentséget rendelted, amely csodáidnak foglalata és az emberek iránt égő szeretetednek legfőbb bizonyítéka. De hasonlóképpen nem tudom, van-e még profanzáltabb hely nála. Te mondtad: Kérjétek és adatik nektek! Imádandó szent Szívedre kérek tehát Jézusom, add meg azt a fenséges kegyelmet, hogy szűnjék meg ez a nagy gyalázat s engedd, hogy a szent Cenákulumot véglegesen visszakapja a katolikus Egyház és hogy híveid építhessenek Neked abban egy aranytabernákulumot és teljes szabadsággal dicsóíthessenek Téged éjjel-nappal az imádás és szeretet énekeivel. Úgy legyen!

(50 napi búcsúval: Giovanni Piccioni püspök approb. Livorno, 1934. jún. 22.)

P. M. A.

Augusztus havában tartotta elsőmiséjét Páter Francesco Cheng, a cincinnatii Szent Ferenc-templomban.

A kínai Hupeh-tartományból származó, jelenleg harmincnégy éves ferences atyát az 1923-ban vértanúságot szenvedő Angelo Melotto ferences misszionárius atya térítette meg. Tanulmányait az Egyesült Államokban végezte és 1928 szeptember 21-én vette föl Szent Ferenc ruháját. Most visszatér hazájába az újmisésként, hogy lelki testvéreivel, a ferencesekkel együtt munkálkodják faji testvérei, a pogány kínaiak megtérítésén.

*

Itália Szent Ferenczel a szentek legszentebbikét adta a kereszténységnek és az emberiségnek.

Mussolini.

A szkipetár fia.

Regény. — Írta: P. Barkata Fábrián O. F. M.

Fordította: Farkas Géza.

(Folytatás.)

Kérik, kerüljön beljebb. Ő engedelmeskedik e felszólításnak és bemegy. A halottat a tűzhely közelében ravatalozták fel. A vérbosszú áldozata ott feküdt a padlón ünneplő ruhába öltöztetve, elnyújtott tagokkal. Övében ott diszelegnek kedvenc pisztolyai, amelyeket életében használt s olyannyira szeretett. Mellette pihen puskája is. Hűséges munkatársai voltak s most követik halálában is. Kezei imára kulcsoltan pihennek széles mellén. Viaszsárga arcára ráborult a béke és örök nyugalom mosolya. A páter letérdelt mellé és imádkozott egy darabig, majd nagy keresztet formált a halott felett s megszólalt mélyen, csendesesen:

— Nue, adjon nekéd az Úr örök nyugalmat, nekünk pedig legyen végre béke és áldás.

Az utolsó szavaknak különös hangsúlyt adott. Tudta, miért teszi ezt így. A béke útját jött egyengetni közöttük. Szólásra azonban még nem találta alkalmasnak a pillanatot. Elő kell készíteni őket. Rózsafüzérbe kezdett. Lassan, ájtatosan mondta. A körülállók is bekapcsolódtak. Szépen, csengően hangzott az „imádkozzál éretünk bűnösökért!“. . . Elhangzott az utolsó tized is. Felállt. A többiek is utána. Intett az öreg Stiefninek. Magához kérte. Az öreg oda lépett. „Négyszemközt szeretnék veled beszélni — súgja a pap az öreg fülébe — valami fontos dolgom lenne.“ Nem felelt semmit. Ajtót nyit és betessékeli a pátert a szomszéd szobába. Arra nem is gondolnak, hogy le kellene ülni. Pedig fáradtak mindketten. Az öregel megviselte a gúasz, a pap meg éppen eleget kutyagolt, míg ideért. Sebaj! Csak sikerülne legalább. De vajjon fog-e? Kétségek gyötörték. Elkezdte.

— Vérzik a lelkem fiad halála miatt, de mennyivel inkább a te atyai szíved. Eljöttem, hogy megvigasztaljalak, ámbár tudom, hogy ily szörnyű fájdalom közepette igen nehéz a vigasztalás s még inkább a vigasztalódás. De nyugtasson meg a hír, hogy fiad szerencsétlen gyíkosa a bánattól és lelki gyötrelemtől megtörve bűnbánóan menekült hozzám. A szegény nyomorult törzsének gúnykacaján és fiad keserű szavain felindulva követte el szörnyű tettét. Hidd el, nem gyilkos szándékkal közeledett hozzá. Fiad haldokolva jóvátette jogtalanságát, mikor gyilkosának megbocsájtott s menekülésre bízta. Remélem, te az atyja sem leszel kevésbé nemeslelkű. Mondd, ugye te is szívből megbocsájtasz Ginnek?

— Ha fiam megbocsájtott — remegett a sírástól az öreg hangja — úgy én is.

A pap arcán röpke pir futott végig, a könnyű győzelem feletti öröm pirja. De tekintete a beszélő szigorú vonásain megakadt. Nem lehet, — gondolta — aki megbocsájt, az nem így néz. S hogy tényleg meggyőződjön vallomásának őszinteségéről, kezdte tovább faggatni:

— Igéreted szép, nemes és keresztényhez méltó, mondd, ugye megelégteléd már a vérbosszút egyszersmindenkorra?! Vagy megkívánod ezt a megbocsájtás után is? Mert akkor ez alig nevezhető megbocsájtásnak.

Meg sem várta, míg az öreg szóhoz jut, hanem gyors mozdulattal megragadta az öreg kezét s gyengéden megrázta, mintha csak valami előnyös szerződés megpecsételéséről lenne szó. De az öreg ijedten kapta ki hatalmas kezét a barát kezéből s durva, keserű gúnnyal vágta oda:

— Nézd, Páter, megmondtam: fiam gyilkosának bűnét megbocsájtom, de életét nem ajándékozom neki. Ha fiam anyja bánatában kitepte haját, az ő anyja is tépje ki. — S azzal sarkonfordult, hogy otthagyja a pátert, de az elébe állt és visszatartotta.

— Ez az utolsó szavad, Stiefni?

— Igen, utolsó és egyetlen, amelytől a föld minden papja, az ég összes angyala sem képes eltántorítani!

A plébános jól sejtette, hogy meddő lesz minden próbálkozása s a megrögzöttségen hajótörést fog szenvedni minden buzgalma, de azért az öreg szavai hidegzuhanyként, merész kihívásként, véres gyalázként hatottak rá. Előre lépett egyet. Kezével fenyegetőleg integetett s szikrázó szigorú tekintetét ellenfele arcának irányította s a hevülettől izgatottan beszélt:

— Szánlak téged, de tudd meg, hogy lelkedet a sátán rabságába dobtad oda. Ide figyelj, amit mondok neked: Az a szerencsétlen Gin, — aki egyébként ép oly ártatlan mint jómagad — oltalmam alatt áll: lakásom védelme alatt. De ha megkísérled a szent hely bemocskolását, Isten büntető kezevonását nem kerülöd el.

Sarkonfordult és komoly arckifejezéssel eltávozott. Az összesződült tömeg meglepődve nézte a szótlantul s szokatlanul szigorú arccal távozó plébánost. Tisztelettudóan utat engedtek neki. Nem is köszönt el, csak egy fejbólintással intézte el s máris sietve a templom, a paplak felé vette útját.

— Féltem, hogy így fog bekövetkezni, — mormogta magában — de ilyen ellenállást, ilyen önfejűséget, ilyen ellenszegülést még sem vártam. Egyet azonban mégis elértem. Most legalább tudja, hogy Gin ellen semmit sem tehet. Ezt majd a többieknek is elmondja, akkor semmi veszély sem fenyegeti az embert. Igen! úgy jó is lesz: Gin nálam marad mint szolga mindaddig, míg Stiefninek és családjának megrögzöttsége föl nem enged. Ez lesz oltalma és egyszersmind büntetése is.

*

A pap lakásán Gin még mindig térdelt, jóllehet a pap távozása óta hosszú órák teltek el. A szerencsétlen nem törődött az idővel. Hogysis, mikor lelkében tombolt, kiabált, bömbölt a fékezetlen erő viharal Gyötrődő fáradtságában képzelete felújította az utolsó események képeit: hallja othton az asszonyok kiabálását, káromkodását, ismét megteszi a Stiefni házához vezető utat, meghallja Nue szavait, hallja a lövést, látja, amint élettelenül elterül, elmé-

jében felébred az önvád és hidegen, erőszakosan sivit: gyilkos és szó ostorcsapásként éri tette! . . .

Kívülről léptek zaja hallatszik. Nyílik az ajtó. A plébános jött meg. Körülnéz. Kémkedő tekintete Ginre esik. Még mindig ugyanabban a helyzetben van, mint mikor otthagyta. Hozzámegy, leül a közeli számolyra. Keresztet vet Ginre és odaszól:

— Gyónj!

És Gin gyónt.

A bűnbánat végeztével a pap szigorú beszédet intézett hozzá.

— Tudod, hogy súlyos a bűnöd, súlyosnak kell lennie a büntetésnek is. Törzsednek nyilvános botránya lettél, nyilvános lesz érte a bűnhődés is. Nem leszel szabad. Az egyházközségnek fogsz szolgálni, míg csak el nem eresztetek.

Gin semmit se szólt, csak cuppogott, mintha tüzes vas érintette volna szívét. Azután megcsókolta a pap kezét . . .

Az országos Terciárius Nagygyűlés lefolyása a következő lesz. A *Terciáriusok Nyilvános Díszgyűlése* lesz okt. 4-én este 7 órakor a Katolikus Kör Fehértérképében. (Budapest IV. Molnár-u. 11.) Elnökök: Grósz József püspök, szombathelyi apostoli adminisztrátor. 1. A belvárosi ferencesek énekkara: a) Istent zengi napkelet — Liszt Ferentől, b) Szent Erzsébet asszony — Harmath Arturtól. 2. Szent Ferenc az Actio Catholica megindítója-címen megnyitót mond Grósz József püspök, szombathelyi apostoli adminisztrátor. 3. Dr. Balanyi György előadása: Mit tenne ma Szent Ferenc? Dr. Hegyi Lajos nagykanizsai főjegyző: Szent Ferenc III. rendje és modern társadalmi problémáink. 5. Takács Ince OFM. rendi kormánytanácsos: Hogyan vitte be a nép közé a III. rend az evangéliumi életet? 6. A Budai Ferences Leányénekkar énekszámai. Kérjük a kedves testvéreket és nővéreket, igyekezzenek minnél több érdeklődőt is hozni magukkal a díszgyűlésre, hogy ők is megismerjék Szent Ferenc szellemét.

A Terciárius Előjárók Országos Értekezlete a rendiközségek előjárósági tagjai számára okt. 5-én d. e. ¹29 órakor lesz a belvárosi ferencesek terciárius otthonában Budapesten IV. Ferenciek-tere 7. I. emelet. Sorrend: Dr. Csillag Miklós MFTR titkár előadása: Mit tehet a rendiközség előjárósága a rendiközség megszervezése és életképessége körül? — 2. P. Pusztay Gábor OMF andocsi házifőnök: Milyen a jó terciárius napirendje és lelkiélete? — 3. P. Majsai Mór OFM szerkesztő: Ismerjük meg terciárius szabályainkat! — 4. Indítványok és hozzászólások.

A Terciárius Igazgatók Országos Értekezlete okt. 5-én d. e. fél 11 órakor ugyanott. 1. P. Horváth Athanáz OFM igazgató: Mit tehetnénk az ifjúság megszervezése érdekében? — 2. Jagicza Juvenál OFM igazgató: Allandóság és egyformaság a rendiközségek vezetésében és életében. 3. Hozzászólások, indítványok, megbeszélések a jövő évi teendőkre vonatkozólag.

Kérjük, hogy a rendiközségek minél nagyobb arányban képviseltessék magukat értekezleteinken!

Az indítványokat kérjük írásban a főtitkársághoz: Budapest I. Heinrich I. u. 5.

Szerkesztői üzenetek.

J. Sorait szeretettel vettük, de nem osztjuk véleményét. Az tartozik a ferences szellemhez, ami eltöltötte Szent Ferenc Atyánk szívét-lelkét. Már pedig kevés hely érdekelt annyira a szeráfi Atyát és Szent Ferenc fiait, mint a *Szentföld*. Ez a ferencesek misszióinak *gyöngye*!

Sokan vannak hátralékban az előfizetéssel. Kérjük a rendezést

Sz. Több cikket ki kellett hagynunk anyagunk bősége miatt. Kérünk szíves elnézést.

1900—1925.

Jézus napsugara.

Mosolygó arccal, dúdolyva lépett be a komor, szürke bérkaszárnnyába. A kapu alatt összetalálkozott szomszédnőjükkal.

— De jó kedved van, Margaret — szólta rá az asszony. — Talán valami milliomos kérőd akadt?

— Ugyan! — nevetett fel a karcsú fiatal lány. — Egyszerűen örülök, hogy végre Edinburgban is kisütött a nap. Milyen gyönyörű is ez a május!

— No téged könnyű boldoggá tenni! — dörögte az asszony és nehézkesen továbbment.

Mire Margaret fölért a harmadik emeletre, alaposan kifáradt. A szűk udvar feketén ásított a mélyben. A folyosó tele volt a kis munkáslakásokból kiáradó átható szaggal. Egyik ablakból szakadt, rosszul mosott fehérnemű darabok lógtak ki. A kis munkáslány egy pillanatra elkomolyodott, de aztán telnézett a ragyogó májusi égce és megint mosolyra húzódott az ajka. Hangos, vidám köszönéssel lépett be lakásuk ajtaján. Odafutott édesanyjához és gyengéden megölelte a sápadt, beteges külsejű asszonyt.

— Nem voltál ma rosszul? — kérdezte aggódva.

— Nem Margaret. Ma majdnem egészen jól vagyok — mosolygott Sinclairné, megsímogatva lánya szöke haját.

— Anyus, meglásd ma még kibújok a bőrből. Te is jól vagy és künn az a pompás idő! Halló, gyerekek!

— Halló, Margaret! — hangzott a szobából s a köyetkező pillanatban egymás hegyén-hátán tört ki a három kis testvér. Margaret nyakába kapaszkodtak és összevissza-csókolták.

— No de most már hagyjatok, lármás népség! — szólta rájuk nevetve.

A kicsinyek elszéledtek a két kis szobából és egy parányi kamrából álló lakásban, Margaret pedig levetette kabátját. A felakasztásnál az övcsatt horzsolta kezét. Egy kissé felszisszent.

— Mi az, Margaret. — szólta rá Bella, a nővére.

— Semmi. Semmi.

— De hallottam, hogy felszisszentél. Mutasd a kezéd. — Erőszakkal megfogta nővére kezét, egy tekintetet vetett rá, aztán szinte rémülten eresztette el. — Margaret, hiszen csupa seb a tenyered! Mit csináltál?

— Semmi az egész. A gyárban a terpentín egy kicsit felmarta.

— De ez iszonyúan fájhat!

— Nem is olyan nagyon. De meg ha fáj is, nem olyan nagy szerencsétlenség. Mit gondolsz, amíg az Úr Jézus asztalosmunkát végzett, nem volt az ő keze is néhányszor felmarva?! Miért ne viselhetném el hát akkor én is?

— Margaret! — kiáltott be a félig nyílt ajtón egy kócos kislány. — Jimmy látta, hogy hazajöttél. Siránkozik utánad. A mama kéri, jöjj át egy kicsit és mesélj neki valami mulatságosat, mert ma megint olyan rosszul van szegényke és ha te ott vagy nála, mindjárt jókedvű lesz.

Margaret agyán átvillant a sok tennivaló. Édesanyjának is szeretett volna segíteni a vacsora készítésénél. Ruháját is ki kellene mosnia, hogy tiszta legyen hétfőre. A kis testvérek is fürdetésre szorulnak... No mindegy. Legfeljebb tovább fennmarad. Szegény kis Jimmy vidám kacagása megéri azt az egy-két órás virrasztást

Az úszóbajnok és túrista.

A hat Sinclair gyerek hangos kacagással mászott ki a vízből.

— Csak soha véget ne érne ez a vasárnap! — mondta sóhajva a legkisebb.

— Ha te velünk vagy, Margaret, olyan jól lehet mulatni!

Margaret visszalépett a vízbe, nevetve megfröcskölte kis öccsét s aztán belevetette magát a habokba. Messzire beúszott. A kicsinyek egy darabig utána merész-

kedtek, de aztán egyenként jöttek vissza a partra és megtárgyalták, micsoda tréfával fogadják majd nővérüket, ha megúnta az úszást. Margaret kitünően uszott. — Tagja volt a sportegyletnek és többször díjat is nyert.

Délután kijöttek a Sinclair szülők is és velük együtt néhány ismerős lány és fiú. Elmentek a vendéglő közelébe, a rétre, ahová kihallatszott a zene és az egész társaság táncra kerekedett. Margaret rajongott a táncért. Karcsu, finom alakja szinte belesimult a hangok ritmusába. Arca kiszínesedett, átszellemült. Aranyos haja úgy lebegett a vállán, mint valami dicsfény... De legszívesebben édesapjával vagy Jonnyval, a bátyjával táncolt. A fiúk közül csak azokkal, akik pár nélkül, szomorúan ténferegtek és meglátszott rajtuk, mennyire fáj nekik, hogy a lányok őket semmibe se veszik. Ilyenkor ha megpihent, odasúgta édesanyjának:

— Ugy megsajnáltam szegényt. Nem tudom nézni a szomorú embereket. Az életemet is odaadnám, hogy örüljenek!

Az ilyen vasárnapokon késő este, alaposan kifáradva érkeztek haza. A gyerekek valósággal beleestek az ágyba és percek alatt aludtak. Margaret azonban sohasem feküdt le, amíg el nem végezte rózsafüzéréét. Egyszer Bella rászólt:

— Margaret, fekjüdj le. Oly későn van már. Holnap is elmondhatod.

— Lehetetlen! — mondta Margaret. — Csak nem gondolod, hogy amiért én egész nap mulattam és szórakoztam, a Szűzanyát és az Úr Jézust megfosszam a szokott imától!

Margaret különben sem feledkezett meg soha az Úr Jézusról. Szenvedélyes turista volt és a szünidőkben Bellával bejárták egész Skóciát. — De alig értek faluba vagy városba, első útjuk a templomba vezetett. Egy-két órát töltöttek a tabernákulum előtt imádkozva s csak aztán került sor a nevezetességek megtekintésére.

A szt. áldozás apostola.

— Templomban voltál, Margaret?

— Igen. Szentmisén.

A kis munkáslány, aki együtt dolgozott Margarettel a bútorgyárban, kissé csodálkozó szemeket meresztett.

— Hétköznap is jársz misére?

— Hogyne Mindennap.

— De hisz akkor hajnalban kell fölkelned, hogy idejében a gyárban lehess.

— Egy kis túlzás — mosolygott Margit. — Hat óra helyett fél hatkor kelek.

Ennyi az egész.

— De még akkor is. Hat órakor is elég nehéz talpon lenni. Ezt Isten nem is kívánja!

— Igen, de én szeretetből megteszem. De meg különben is, hidd el, a szentmise és a szentáldozás annyira megszépíti egész napomat, hogy az a fél óra, amit alvásomból föláldozok érte, édes-kevés.

— Hogyan, áldozol is?

— Igen, mindennap!

— No ezt még kevésbé tudnám megtenni! Igaz, hogy ehhez olyan kis szentnek kell lenni, mint te vagy. Aki jó, az áldozhat naponta, de a magamfajta...

— Fordítva áll a dolog! Nem azért áldozom naponta, mert jó vagyok, hanem mert igyekszem, akarok jó lenni! És ez mennyivel könnyebb, ha az Úr Jézus velem van. Hányszor szólal meg az a belső hang és mondja: te vigyázz, az Úr Jézus egyesült a testeddel. Ha bünt követsz el, bemocskolod az isteni Vendeget, aki a szívedben vett lakást. Nem is hiszed, milyen hathatós védelem ez a gyarlóságok, a hibák leküzdésére!

Egy ideig szóltanul mentek az omnibusz állomás felé, aztán megszólalt a kis gyárilány.

— Te Margaret — mondta kissé szégyenkezve — úgyis elmegy házuk előtt minden reggel... Nem szólnál fel értem? Meg szeretném próbálni a napi áldozást. Ha te segítsz, akkor talán menni fog.

*

Margaret boldog mosollyal intett igent. Aztán beszálltak az omnibuszba és Margaret szokása szerint elővette a megtakarított pénzen vásárolt „Krisztus követe” c. könyvet és mélyen belemerült a 7. fejezet olvasásába.

(Folytatása következik.)

Szent Ferenc a vidámság apostola volt és ezt a derűs, mindig örvendeni tudó szellemet akarta átvenni testvérei szívébe is. Nem tudta elviselni, hogy valaki komor, szomorú arccal járjon körülötte.

— Micsoda arcot vágsz? — mondta egyszer az egyik testvérnek.
— Megbántottad talán Istent? Mert más nem lehet ok a szomorúságra. Ha azonban így volna, gyorsan hozd ügyedet rendbe Istennel és ne terhelj másokat rosszkedveddel!

Máskor meg így beszélt:

— Járkáljon lógó orral az, aki az ördöghöz tartozik, bennünket megillet, hogy az Úrban örvendezzünk és újjongjunk.

*

Egyed testvér is mindig mosolygó szemmel nézett a világba.

— Jó szíved van? — kérdezte egyszer egyik testvérét.

— Nem tudom, testvérem — hangzott a válasz.

— A szent alázatosság, a szent ájtatosság és a szent vidámság teszik a szívet jóvá és szentté.

*

Szent Bonaventúra gyakran ismételte:

— A szent vidámság a legbiztosabb jele, hogy bennünk lakozik Isten kegyelme.

Majd így ír:

— Az örvendező szív alkalmasabb a kegyelem befogadására, mint a szomorú; mert a Szentlélek az Atya és Fiú szeretete és öröme; a hasonlónak pedig természettől fogva nagyobb öröme van a hasonlóban.

*

A terciárius Néri Fülöp kedvenc mondásai voltak:

— Az erényekben való előrehaladásnak helyes útja a szent vidámságban kitartani.

— A derűs természetű embereket sokkal könnyebb a lelki életben vezetni, mint a búslakodásra hajlamosakat.

*

A szentföldi biztosi hivatalban

Budapest I. Heinrich István-u. 5. kap-
hatók portómentesen ezek:

Telefonszám: 1—656—26.

Leánykézen (ifjúsági regény) 1'20 P.

Gyermek Jézus élete (album) 1 P.

Szentföldi levelezőlapok (album 20
levelezőlappal) 2 P.

Ferences Szentek levelezőlapokon 17
változatban 150 P. (egyenként 10 f.)

P. Zadravec: Zarándok a Szent-
földön köve 2'50 P.

P. Szendey Ágoston: Lelkiélet 30 fill.

Szentföldi olvasókat, kereszteteket stb.
azok kapnak, akik bizonyos alamiz-
nát küldenek a Szentföldre.

Póstatakaréki csekszám: 6.063

*Diákok,
diáklányok
nézre
csak a tartós művet igazán olcsó,
csak ez védi állandóan gyerme-
keink egészségét. Ringyasző-
veteinket vegye körvellen posztó-
gyárunktól. Kérje mintáinkat!*
*Trunkhahn Posztógyár és
Ruhagyár Rt boltja, Budapest,
IV. Prohárka Ottokár utca, 8.*

Rendi élet.

Szent Ferenc III. rendjének kerületi gyűlése Iharosban. A nagykanizsai rendi község Iharosban rendezte meg, ferences napok keretében ezévi kerületi gyűlését aug. 19-én és 20-án.

Szokatlanul vonzó hatást gyakorolt — gyönyörű idő lévén — Isten szabad ege alatt egész éjjelen át tartó szent-ségimádás. Közben szakadatlanul folyt a gyóntatás. Óránként váltakoztak az ájtatosságok: Szentóra, keresztúti ájtatosság, ferences rózsafüzér stb. Felejthetetlen élmény volt az éjfélti gyertyás szentséges körmenet szentbeszéddel, utána a rendi községek felajánlása Jézus Szentséges Szívének, rendi beöltözés, fogadalomtétel, fogadalommegújítás. Reggeli szentmisék alatt nagy tömegekben járultak testvérek és hívők az Ur asztalához. Délelőtti folyamán körmenet keretében külön megemlékezés volt a temetőben az elhunyt rendi testvérekért. Tíz óraker ünnepélyes könyörgő istentisztelet édes magyar hazánkért, amely magyar himnusszal végződött. Következett a nagygyűlés, amely pápai áldás osztásával és pápai himnusszal nyert igen sikeres befejezést. Különösen ki kell emelni a beleznai ferences ifjuság és a nagykanizsai leventék diszcsapatának előnyösen feltűnő részvételét. A ferences napok, illetve kerületi gyűlés szereplői és előadói voltak: Andó Mihály iharosi terciárius plébános, Padányi Sándor inkei terciárius plébános, Viola József belez-

nai terciárius plébános, Lesz János esperespléb., III. r. igazgató, P. Czirfusz Viktorin zárdafőnök és plébános, Vida J. Celzusz III. r. tanácsos, Dr. Poltyondy József városi aljegyző, Dr Balázs Rezső ügyvéd, Dr. P. Horváth Athanáz terciárius igazgató.

A Hatvani Szent Ferenc harmadrendjének a vezetését új előjáróság vette át, amely elsősorban is, hogy munkájára Isten áldását kiejtsd, szentmisét végeztetett s ezután nagy ügybuzgalommal fogott hozzá a rend vezetéséhez. Mint az előző évben, úgy a jelenben is az Újhatvani Kath. Körrel karöltve megrendezte a rendiköztség a passió színjátékot, amelyet 6 alkalommal mindig nagy érdeklődés mellett adott le. Nemcsak a helybeliek, de még a szomszéd községekből, sőt messze vidékekről is jöttek e vallásos színjátékot megnézni s a helyi lapok közlései alapján mondhatjuk, a siker felbecsülhetetlen. De az anyagi siker is jelentékeny, a tiszta jövedelem 400 P.-re rúgott, amelyet a beszerzendő orgona alap javára adtak. A szereplők egy része a terciáriusok közül került ki, de felbecsülhetetlen értékű munkát végeztek a rendi nővérek is azzal, hogy egy és fél hónapon keresztül várták az 56 szereplőnek szükséges korszerű jelmezzruhákat. Majd a jegyek árúításában is övék az országnéző. Az egész Passiójáték megrendezése pedig Kéry Xavér Ferenc atya ügybuzgóságát dicséri.

Rendi titkár.

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52 — Fizetéskezdvevény! — Sürgőncim: Harmonihörl.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR O. F. M. szentföldi biztos.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, I., Heinrich István-utca 5.
Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.

Terciárius naptár 1936 október hóra.

2. Szt. őrzőangyalok ünnepe, TB. és elsöpénteki önfelajánlásért TBvil.
3. Szt. Ferenc ünnepének böjtje: szigorú böjt a terciáriusoknak.
4. Vasárnap. Szt. Ferenc Atyánk ünnepe AF. TBvil.
6. Szt. Mária-Franciska III. r. szűz TBvil.
10. Szt. Dániel és társai I. r. vt. TBvil.
12. Szt. Szerafin I. r. hv. TBvil.
19. Alkantarai Szt. Péter I. r. hv. TBvil.
22. Templombúcsú TBvil.
25. Jézus Krisztus királyságának ünnepe TBvil.
26. B. Bonaventúra I. r. hv. TBvil.
30. B. Angelusz I. r. hv. TBvil.
31. Mindenszentek böjtje: enyhített böjt (egyszeri jóllakással; hús délben és este ehető).

Erénygyakorlat: Úgy siettetjük Szűz Mária országlásának idejét, hogy ha valamennyien jóssággal igyekezünk másokat elhalmozni. A jószág megszabadítja a lelket a sívár önzéstől és Isten készségees eszközévé alakítja. Ez máriás lelkület.

Terciárius naptár 1936 november hóra.

1. Mindenszentek AF TBvil. Déltől kezdve teljes búcsú nyerhető minden templomban a megholtakért ahányszor bármely katolikus templomot meglátogatunk és ott a pápa szándékára 6 Miatyánkot, 6 Üdvözlégyet és 6 Dicsőséget imádkozunk. Föltétel: gyónás, áldozás. — Akik halottak napjának nyolcadán belül meglátogatják a temetőt és ott imádkoznak a holtakért naponta teljes búcsút nyerhetnek a megholtak javára. Föltétel: gyónás, áldozás. — Akik pedig év közben a temetőt bármikor meglátogatják és ott a holtakért imádkoznak, 7 évi búcsút nyerhetnek a halottak javára.

2. Halottak napja. A fenti teljes búcsút éjjel 12 óráig annyiszor nyerhetjük el, ahányszor bármely kat. templomot meglátogatunk és ott a pápa szándékára 6 Miatyánkot stb. imádkozunk.

6. Elsöpénteki önfelajánlásért TBvil.

13. Szent Didák I. r. hv. TBvil.

14. Szent Jozafát vt. TBvil.

16. Assziszibeli Szent Ágnes II. r. sz. TBvil.

19. Árpádházi Szent Erzsébet III. r. özv. fővédőszent AF TBvil.

21. Szűz Mária bemutatása a templomban AF.

25. Szent Katalin sz. vt. AF.

26. Szent Lénárt I. r. hv. TBvil.

28. Marchiai Szent Jakab I. rhv. TBvil.

29. Advent I. vasárnapja TBvil. (a rendi mindenszentek miatt).

Erénygyakorlat e hóra: A hősies cselekedetet mindenkinek ajánlja az Egyház. Ez abban áll, hogy Szűz Mária keze által minden engesztelő cselekedetünket, búcsúkat, szentmiséket, önmegtagadásainkat stb. felajánljuk Istennek a tisztítóhelyen szenvedő lelkek javára, hogy minél előbb megláthassák az isteni Üdvözítőt. Mi elégtételünket Istenre bizzuk, és minden igyekezettel a szenvedő lelkeken törekszünk segíteni. Ez nagyon kedves Isten előtt és rendkívül sok kegyelmet kapunk viszonzásul. Naponta gondolj erre, és buzdítsd magad az engesztelésre!

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában egy évre 5' — P
Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, I., Heinrich István-u. 5., kéziratokat és a lap szemléli részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza.

Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postatakarékpénztári csekkszámja száma: 51.581.